

РЕШЕНИЕ

№ 5282

гр. София, 12.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 15.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

при участието на секретаря Росица Б Стоева, като разгледа дело номер **4295** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 АПК, във вр. с чл. 16, ал. 2 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на Р. В., пакистански гражданин, паспорт № AF9911323 чрез адв. Д. З., с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], ет.3 срещу ОТКАЗ ЗА ВЛИЗАНЕ В СТРАНАТА №81 от 06.03.2020г., издаден от Контролиращ служител в ГД “Гранична полиция“, ГКПП АЕРОГАРА-С..

В жалбата се излагат съображения, че обжалвания отказ е незаконосъобразен, тъй като фактическите основания за издаването му не отговарят на действителността, липсват мотиви. Позовава се на Регламент (ЕС) 2016/399 на Европейския парламент и Съвета (Кодекс на Ш. граници). Моли, съдът да постанови решение, с което да отмени оспорения административен акт.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се представлява от адв.З., който поддържа жалбата. Претендира присъждане на разноски по представен списък.

Ответникът - контролиращ служител на Гранична полиция на ГКПП „Аерогара С.“, редовно призован, се представлява от юрк. Н., счита жалбата за неоснователна и недоказана, моли да се потвърди оспорения отказ като основателен и законосъобразен. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Представя подробни писмени бележки.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не се представлява и не взема становище.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

По делото няма спор, че Р. В. е пакистански гражданин и притежава, към момента на издаване на оспорения акт, национален паспорт № AF9911323 и входна виза „С“ №[ЕИК], издадена от консулска служба на Посолството на Република България в И., валидна от 29.02.2020г. до 24.03.2020г., с продължителност 9 дни за целите на „неорганизиран туризъм“, като на 06.03.2020г. е пристигнал с полет от Обединени Арабски Емирства.

При извършване на граничната проверка са възникнали съмнения относно целта на посещението му в България. При извършеният контрол на „втора линия“ се установило, че чужденецът не притежава финансови средства за издръжка, според престоя му, представената резервация за хотел „Ф. С. хотел“ е само за пет нощувки, а обратният полет е бил планиран за 21.03.2020 г., т.е. със седем дни повече от разрешените визов престой. Поради невъзможността да обоснове целта и условията на планирания престой, жалбоподателят не е допуснат да влезе в страната, като е издаден оспорения писмен отказ на основание чл. 10, ал. 1, т. 17, във връзка с чл. 19, ал. 1, т. 2, 3 и 5 от ЗЧРБ. Съставен е Протокол № 579/06.03.2020г., връчен на жалбоподателя и е изготвена Докладна записка от органа.

За компетентността на органа, издал оспорената заповед са приети: заповед № 3282з-1405/22.05.2017 г., за преназначаване на И. К., на длъжност „Командир на отделение“ при ГКПП Аерогара С., при РД „Гранична Полиция“, Аерогари; Заповед № 3282з-247/22.01.2018г. за утвърждаване на специфична длъжностна характеристика за длъжността „командир на отделение“ в Регионална Дирекция „Гранична полиция“; длъжностна характеристика.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Оспорва се в срок, подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима. Административният акт е връчен чрез отказ.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Оспореният отказ, е издаден от компетентен орган – контролиращ служител в Главна дирекция „Гранична полиция“, който се явява орган за граничен контрол, на основание чл. 16, ал. 2 от ЗЧРБ. Това се установява от цитираните заповеди.

При издаването на оспорената заповед са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, нарушение на материалния закон, както и нарушение целта на закона.

Видно е, че като правно основание за издаване на оспорения акт е посочено - чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ. Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. Това правно основание е изписано в оспорения отказ, но освен това е отбелязано (в графата,б.“Е“) и че чужденецът "не разполага с необходимите документи за удостоверяване на причината и условията на пребиваване".

Според разпоредбата на чл. 16, ал. 2 от ЗЧРБ, органите за граничен контрол могат да не допуснат влизането в Република България на чужденец, притежаващ виза, в случаите по чл. 10, ал. 1 или при неизпълнение на изискванията на чл. 19. Следва да се

отбележи, че двете условия, при които на чужденец може да бъде отказано влизане в страната са дадени алтернативно.

Видно от текста на нормата на чл. 10, ал. 1, т. 17, във връзка с чл. 16, ал. 2 от ЗЧРБ, чужденецът, следва да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване, за да не му бъде отказано влизане на територията на страната. Законът не поставя изисквания, как следва да бъде извършено доказването. В случая, по отношение на жалбоподателя е безспорно, че е било проведено такова производство и на същият е била издадена редовна виза от консулската служба към посолството на страната в П., т.е. съответния компетентен орган, разглеждайки всички изискуеми документи според ЗЧРБ и подзаконовите актове по прилагането му, е преценил, че чужденецът е доказал целта на пътуването си до Република България и е издал необходимата му за влизане в страната виза.

Нито в оспорения отказ, нито в цитираната по-горе докладна записка са изложени мотиви, защо е прието, че целта и условията на пребиваването не са доказани. Този извод не се оборва и от посоченото в докладната записка, че представената резервация за хотел е само за пет нощувки, а обратният полет е бил планиран за 21.03.2020 г., т.е. със седем дни повече от разрешения визов престой. Тези обстоятелства, според съда не са достатъчни, за да оборят вече направения от българският консулски представител в П. извод, че чужденецът е доказал, целта и условията на пребиваването си. Целта на пътуването и съответно целта на издадената виза е било „неорганизиран туризъм“, което предполага посещения на различни места в страната, съответно други нощувки освен резервираните в [населено място]. По отношение на резервацията за обратен полет, същата наистина е била за 21.03.2020 г., т.е. след разрешеният престой от 9 дни, но това обстоятелство не може да бъде самостоятелно основание той да не бъде допуснат в страната, защото на първо място съществува възможност датата на полета да бъде променена и на второ, просрочване на престоя би имало друг вид последици за него, включително отказ за бъдещо издаване на виза.

Съгласно императивната разпоредба на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, административният акт е необходимо да съдържа фактическите основания за издаването му, като неизпълнението на това изискване води до неговата отмяна. Това са конкретните факти, въз основа на които административният орган упражнява предоставената му компетентност. На базата на изложените в акта мотиви ще се извърши съдебната проверка за законосъобразността му. И в акта, и в докладната записка, не е посочено защо е прието, че жалбоподателят не е доказал причината и условията за пребиваването си и с какви документи е следвало да разполага, за да ги докаже. Тези обстоятелства лишават акта от точни и ясни мотиви. Липсата на доказателства за възникването на конкретните материално-правни предпоставки, даващи възможност на органа да упражни дадените му от закона правомощия е абсолютно основание за отмяната на акта, защото предполага липса на юридически факт, който да породи упражненото от органа публично субективно право.

Освен това, като съществен порок на оспорения отказ настоящият съдебен състав намира следното. В графа“Е“ е посочено, че се отказва влизане в страната, поради това, че чужденецът не разполага с необходимите документи за удостоверяване на причината и условията за пребиваване. Същевременно, на долния ред е посочено: „следните документи не са приложени“, като административният орган не е отбелязал нито един документ, който не е приложен, като така отново е лишил издадения от

него административен акт от мотиви.

Също така, отбелязаното в докладната записка, че чужденецът не е притежавал достатъчно средства за осигуряване на издръжката си според продължителността и условията на престоя в страната, не е подкрепено с конкретни факти, даващи възможност да се провери законосъобразността на направените правни изводи. Административният орган не е посочил с каква сума в евро или друга свободно конвертируема валута е разполагал жалбоподателя, защото той е разполагал с някаква парична сума, според изискванията на чл. 7 от ППЗЧРБ, за да се направи извод, че същият не отговаря на законовите изисквания на чл. 19, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ. Само съмнението на граничния служител (дори и да е основателно, за което обаче няма безспорни данни) не може да представлява основание за недопускането на чужденец, който притежава всички необходими документи.

Безспорно е, че жалбоподателят не е български гражданин и не владее български език. Също, липсват доказателства, че владее и английски език, на който оспорения акт и другите документи съдържат превод. Никъде в административната преписка не е посочено, че чужденецът владее английски език. Съдът приема, че в случая е налице хипотезата на чл. 14, ал.2 от АПК. Съгласно цитираната разпоредба, лицата, които не владеят български език, могат да се ползват от родния си или от друг, посочен от тях език. В тези случаи се назначава преводач. Правото на чужденеца да ползва безплатно услугите на преводач и кореспондиращото задължение на административния орган да назначи такъв, когато той не владее езика, на който се води производството, е строго обвързано с осигуряване на правото му да участва активно в процеса като узнае същината му и се запознае със събраните доказателства, а оттук и възможността да предприеме съответна на интересите му линия на защита- в този смисъл решение № 3761/22.03.2010 г. на ВАС, III отд. В случая административният акт, чийто адресат е жалбоподателят, е съставен и предявен на последния, без да е ясно дали това е станало на разбираем за него език. Следователно още на този етап е накърнено правото му на участие в административното производство, като не му е осигурена реална възможност да осъществи в пълен обем процесуалните си права, включително да изрази становище по събраните доказателства, да направи писмени искания и възражения, а административният акт е издаден, без изясняване на обстоятелствата от значение за случая, каквото е изричното изискване на чл. 35 от АПК. Допуснатото нарушение на административно производствените правила е съществено и съставлява отменително основание по чл. 146, т.3 от АПК.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че при издаването на обжалвания административен акт са налице съществени нарушения на административно производствените правила и нарушение на материалния закон - отменителни основания по чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК.

При този изход на спора, ответникът дължи на жалбоподателя, направените по делото разноски в размер на 510лв.(500 лв. заплатено в брой адвокатско възнаграждение с ДПЗС от 10.03.2020г. и 10,00лв. държавна такса). Направеното от ответната страна възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение е неоснователно, тъй като същото е в минималния размер съгласно чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, предвиждаща че за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, възнаграждението е 500 лв.

Така мотивиран, на основание чл.172, ал.2, пр.2 ат АПК, Административен съд

София-град, I-во отделение – 4 състав:

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Р. В., пакистански гражданин, [дата на раждане] , с паспорт № AF9911323, чрез адв. Д. З., с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], ет.3, ОТКАЗ ЗА ВЛИЗАНЕ В СТРАНАТА №81 от 06.03.2020г., издаден от Контролиращ служител в ГД “Гранична полиция“, ГКПП АЕРОГАРА-С..

ОСЪЖДА Главна дирекция “Гранична полиция“ да заплати на Р. В., пакистански гражданин, [дата на раждане] , паспорт № AF9911323 сумата от 510(петстотин и десет) лева, представляваща разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.

СЪДИЯ: